

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **M. T.**, zast. JUDr. Jiříma Sehnalem, advokátem, se sídlem Kolín IV, Politických vězňů 27, proti žalovanému **Policejnímu prezidentu Policie ČR**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 12. 2. 2002, č. 55, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2003, č. j. 28 Ca 231/2002 – 49,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 10. 2001, č. j. 1188/2001, byl žalobce M. T., podle § 106 odst. 1 písm. d) zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR ve znění pozdějších předpisů, propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zák. č. 186/1992 Sb. Služební poměr skončil pro úmyslné porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem v souladu s ust. § 108 odst. 3 citovaného zákona dnem doručení rozhodnutí o propuštění.

O odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí rozhodl dne 12. 2. 2002 pod č. 55 policejní prezident tak, že odvolání žalobce zamítl a toto rozhodnutí současně potvrdil.

Žalobu žalobce proti rozhodnutí policejního prezidenta Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 18. 4. 2003, č. j. 28 Ca 231/2002 – 49. Městský soud v Praze dospěl

k závěru, že jednání žalobce bylo po stránce skutkové i právní posouzeno správními orgány obou stupňů v souladu se zákonem.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal včas kasační stížnost žalobce v níž namítal, že městský soud se nevypořádal s jeho žalobou a tedy s námitkami, které vnesl proti postupu policejního prezidenta a namísto toho se neúplně zabýval skutkovým dějem a v důsledku toho pak i nesprávně rozhodl ve věci samé. Postup policejního prezidenta byl natolik chybný, že měl vést ke zrušení vydaného rozhodnutí, aniž by bylo vůbec nutné zkoumat věc skutkově. Především namítal, že nebyl v rozporu s ust. § 45/4 vyhl. č. 161/2000 Sb. vůbec přizván k jednání poradní komise, ač o to prokazatelně požádal a nebyla mu dána možnost se při tomto jednání hájit a obhájit, byť navíc k tomuto jednání komise písemně navrhoval provedení důkazů. Z toho je tedy zřejmé, že těžiště své obhajoby směřoval právě k tomuto ústnímu jednání. Dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a tuto vadu specifikoval v posledním odstavci na straně druhé žaloby, i když městský soud tvrdí, že nepřezkoumatelnost nespifikoval. Již v žalobě namítal, že rozhodnutí o odvolání může policejní prezident vydat až po projednání v poradní komisi. Jestliže z textu napadeného rozhodnutí není možné zjistit, zda vůbec věc v poradní komisi byla projednána (o výsledku nemluvě), pak toto rozhodnutí nutně zůstává nepřezkoumatelné. V této souvislosti se dovolává subsidiarity zák. č. 71/1967 Sb., kde ust. § 47 stanoví náležitosti rozhodnutí, a z kteréhož ustanovení vyplývá, že z rozhodnutí musí být patrné, jakým způsobem k němu správní orgán dospěl. Jestliže v dané věci speciální předpis, tedy zák. č. 186/1992 Sb. v § 133 odst. 2 stanoví povinnost rozhodnout o odvolání do 60 dnů od jeho podání po předchozím projednání v poradní komisi, pak trvá na tom, že absence popisu jednání komise v rozhodnutí o odvolání zakládá jeho nepřezkoumatelnost. Má tedy zato, že závažným a zásadním způsobem byla porušena i jeho práva účastníka řízení, zejména právo náležitě a v plném rozsahu hájit se při ústním jednání a již z těchto důvodů je dle jeho názoru třeba napadené rozhodnutí v plném rozsahu zrušit. Za této situace se jeví jako nadbytečné, že městský soud zkoušel věc posuzovat po skutkové stránce. Ke skutkovým okolnostem žalobce uvedl, že je skutečností, že dne 19. 10. 2001 při služební cestě měl dopravní nehodu, při které utrpěl vážné poranění. Je rovněž pravdou, že v souvislosti s touto dopravní nehodou byl obviněn z trestného činu podle § 158 odst. 1 písm. b) tr. zák. ze zneužívání pravomoci veřejného činitele a věc je vedena u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 1 T 13/2003 a nebyla dosud pravomocně skončena. V uvedeném spisu je založeno celkem 5 znaleckých posudků o jeho zdravotním stavu po nehodě, dva z oboru psychiatrie, po jednom z neurologie, traumatologie a soudního lékařství a všichni znalci se shodují, že při dopravní nehodě utrpěl těžkou mozkovou komocí, která zásadním způsobem ovlivnila jeho jednání po dopravní nehodě. Nejde přitom o skutečnost, která byla uplatněna až po vydání napadeného rozhodnutí, protože na svůj zdravotní stav upozorňoval dokonce ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu, poté v podaném odvolání a poté při ústním jednání. Jestliže si městský soud nevyžádal zmíněný trestní spis a neseznámil se s objektivními důkazy v něm obsaženými, zejména se zmiňovanými znaleckými posudky, pak naprosto chybně v napadeném rozsudku hodnotí jeho jednání po dopravní nehodě, neboť nemá k dispozici objektivní dostupné důkazy a vychází jen z účelových tvrzení žalovaného. Žalovaný dobře věděl o jeho zranění, neboť byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti a např. rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru mu bylo vyhlašováno na nemocničním lůžku. Na tyto skutečnosti v průběhu řízení upozorňoval, kromě jiného i v podaném odvolání a také při ústním jednání soudu. Že žalovaný účelově ignoroval jeho těžké zranění a jeho důsledky, je zřejmé, nepochopitelné však je, proč na tuto argumentaci přistoupil městský soud. Správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel z něčeho, co nemá oporu ve spisech a tím byl porušen zákon o ustanovení o řízení takovým způsobem, který zákonnost mohl ovlivnit a pro

tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit, jak stanoví ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhl proto, aby jeho kasační stížnosti bylo vyhověno a napadený rozsudek městského soudu byl v plném rozsahu zrušen a věc vrácena městskému soudu k novému rozhodnutí.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil a navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání jeho rozhodnutí a v odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami, které žalobce proti postupu správního orgánu uplatňoval v žalobě. O jednání poradní komise byl žalobce uvědoměn prostřednictvím svého právního zástupce, kterému bylo umožněno uplatnit návrhy na doplnění řízení. Senát poradní komise i služební funkcionář návrhy posoudili v souvislosti s dalšími důkazy již ve spise obsaženými a stejně jako následně soud vyvodili, že žalobci byla v průběhu řízení dána dostatečná možnost se k dopravní nehodě a porušení služební přísahy osobně vyjádřit a byl mu dán rovněž dostatečný prostor k obhajobě. Poradní komise služební funkcionáře je ve smyslu zák. č. 186/1992 Sb. pouze orgánem poradním, jehož názorem není služební funkcionář vázán. Jeho rozhodnutí v odůvodnění obsahuje postup, jakým k němu dospěl, tak jak tomu bylo i v tomto případě. Jednání poradní komise zde však popisováno být nemusí a tato povinnost z ust. § 133 odst. 2 zák. č. 186/1992 Sb. nevyplývá. Dokumentace z jednání poradní komise je pak pouze součástí správního spisu. Žalobce v kasační stížnosti také namítá, že správní orgán ani soud neprovedly dostatečné zkoumání zdravotního stavu výsledkem svědků – lékařů. Soud posuzoval a hodnotil všechny důkazy obsažené ve správním spisu včetně obsahu, resp. i časového sledu všech vyjádření žalobce. Je zřejmé, že tato vyjádření by měla jiný charakter, jestliže by se jednalo o zdravotní poškození mozku takového rázu, že v jeho důsledku nemohl ovlivnit své chování a jednání při a po nehodě v přímém vztahu se skutkem – porušením služební přísahy, kterého se dopustil. Pokud neuplatnil a zároveň dostatečně neprokázal skutečnosti svědčící o opaku ani v řízení před městským soudem, nemohou být ani důvodem pro úspěšnou kasační stížnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek podle § 9 odst. 2, 3 s. ř. s. a dospěl k těmto závěrům:

Protože žalobce především namítá, že správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel z něčeho, co nemá oporu ve spise a že byl porušen zákon v ustanovení o řízení takovým způsobem, že zákonnost mohl ovlivnit a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem kasační stížnosti. Podle žalobce rozhodnutí o odvolání mohl policejní prezident vydat až po projednání v poradní komisi. Jestliže z textu napadeného rozhodnutí není možné zjistit, zda vůbec věc v poradní komisi byla projednána, pak toto rozhodnutí nutně zůstává nepřezkoumatelné. Jestliže speciální předpis, t. j. zák. č. 186/1992 Sb. v § 133 odst. 2 stanoví povinnost rozhodnout o odvolání do 60 dnů od jeho podání po předchozím projednání v poradní komisi, pak žalobce trvá na tom, že absence popisu jednání komise v rozhodnutí o odvolání zakládá jeho nepřezkoumatelnost. V rozporu s ust. § 45 odst. 4 vyhl. č. 161/2000 Sb. vůbec nebyl přizván k jednání poradní komise, ač o to prokazatelně požádal a tedy mu nebyla dána možnost se při tomto jednání hájit a obhájit, byť navíc k tomuto jednání komise písemně navrhoval provedení důkazů. Z toho všeho žalobce vyvozuje, že jeho práva účastníka řízení byla závažným a zásadním způsobem správním orgánem porušena.

Tuto námitku uplatnil žalobce již v žalobě a městský soud se jí v napadeném rozsudku zabýval.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30. 10. 2001, č. 1188/2001 o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR žalobce M. T., bylo žalobci doručeno dne 1. 11. 2001. Odvolání proti němu podal faxem dne 16. 11. 2001, písemně dne 19. 11. 2001. O jeho odvolání rozhodl žalovaný dne 12. 2. 2002. Podle ust. § 133 odst. 2 zák. č. 186/1992 Sb. je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejdéle do 60 dnů ode dne podání odvolání, a to po předchozím projednání v poradní komisi. Podle § 134 téhož zákona odvolací orgány zřizují k projednání odvolání poradní komise. Členem poradní komise nemůže být služební funkcionář, který vydal rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání. Členem poradní komise musí být zástupce odborové organizace. Podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 161/2000 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie ČR, jejího § 45 odst. 1 poradní komisi tvoří předseda, jeho zástupce a dalších nejméně 5 členů. Komise projednává odvolání odvolatele v senátu, který je tvořen předsedou a nejméně dvěma členy, jež určí předseda komise. V daném případě podle obsahu správního spisu plk. Mgr. Ing. K. H., předseda poradní komise, podle § 45 vyhl. č. 161/2000 Sb. určil senát poradní komise k projednání odvolání žalobce ve složení JUDr. L. M. a členové plk. JUDr. L. P. a plk. JUDr. V. S. Se členy senátu poradní komise byl zástupce žalobce JUDr. Jiří Sehnal seznámen, neboť mu bylo vyrozumění doručeno 14. 12. 2001. V řízení před správním orgánem žalobce předložil plnou moc pro svého zástupce JUDr. Jiřího Sehnala, advokáta, ze dne 29. 10. 2001. Tato plná moc se nachází v obsahu správního spisu. Poté zástupce žalobce faxem dne 19. 12. 2001, písemně dne 27. 12. 2001 po vyrozumění o složení senátu poradní komise požádal o umožnění nahlédnutí do spisového materiálu, konkrétně žádal o sdělení, kde se tento spisový materiál nalézá a kdy do něho může nahlédnout a pořídit si výpisy a dále sdělil, že žalobce žádá, aby byl přizván k jednání senátu za účasti svého zástupce. Rovněž uvedl, že bude navrhovat důkazy. Předseda senátu poradní komise faxem dne 27. 12. 2001 pozval zástupce žalobce k jednání senátu na den 10. 1. 2002 od 10 hod. s tím, aby vyrozuměl i svého klienta. Jednání se dne 10. 1. 2002 neuskutečnilo, předseda senátu se telefonicky domluvil se zástupcem žalobce a dohodl s ním schůzku na den 15. 1. 2002 v 9 hod. pro nahlížení do spisu. Nahlížení do spisu zástupcem žalobce se uskutečnilo 15. 1. 2002, což žalobce nepopírá. Dne 22. 1. 2002 zástupce žalobce faxem zaslal Policejnímu prezídiu, poradní komisi policejního prezidenta přípis, jímž jednak označil 7 svědků a navrhl je slyšet k důležitým okolnostem týkajícím se propuštění žalobce ze služebního poměru a jeho zranění, které utrpěl v souvislosti s nehodou dne 19. 10. 2001 a dále upozornil, že jeho klient, t. j. žalobce, je v souvislosti se zmíněnou dopravní nehodou v pracovní neschopnosti a účast na jednání komise by znamenala narušení léčebného režimu, a proto dal ke zvážení, zda by jednání komise (také s ohledem na místo bydliště většiny svědků) nemělo proběhnout v K., event. navrhl, aby jednání komise bylo nařízeno až na druhou polovinu měsíce února roku 2002, kdy lze očekávat ukončení pracovní neschopnosti žalobce. Dne 24. 1. 2002 předseda senátu zaslal tajemníku poradní komise policejního prezidenta doporučení senátu poradní komise ve věci odvolání žalobce. Toto doporučení i se svým závěrem podepsaným předsedou senátu JUDr. L. M. se nachází v obsahu správního spisu. Senát poradní komise tedy jednal neveřejně a žalobce u něj přítomen nebyl. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci jednak bylo umožněno nahlédnout do spisu (jeho zástupci), jednak byl přizván k jednání senátu poradní komise faxem dne 27. 12. 2001. Z obsahu správního spisu také vyplývá, že faxem dne 22. 1. 2002 zástupce žalobce žalovanému (poradní komisi) sdělil, že žalobce je v souvislosti se zmíněnou dopravní nehodou (ze dne 19. 10. 2001) v pracovní neschopnosti a účast na jednání

komise by znamenala narušení léčebného režimu. Tím dal senátu poradní komise najevo, že žalobce se jednání komise nezúčastní. Jeho nikoliv požadavek, ale námět k úvaze, aby jednání senátu poradní komise se uskutečnilo v K. (nikoliv v .), resp. aby jednání tohoto senátu proběhlo až v druhé polovině měsíce února 2002, kdy bylo lze očekávat ukončení pracovní neschopnosti žalobce, lze požadovat za snahu žalobce o oddálení jednání senátu poradní komise a tedy i oddálení rozhodnutí o odvolání, ačkoliv pro takový postup nesdělil závažný důvod (jednání v K. by se snad zúčastnil, v P. ne) a ačkoliv si musel být vědom i toho, že žalovaný má pro rozhodnutí o jeho odvolání zákonem stanovenou lhůtu (i když tu lze považovat za pořádkovou). Podle obsahu znaleckého posudku znalce Doc. MUDr. P. K., CSc., ze dne 20. 7. 2002, založeného ve spisu sp. zn. 6 T 66/2003 Okresního soudu v Kutné Hoře, žalobce byl v pracovní neschopnosti od 30. 10. 2001 do 25. 2. 2002, což konstatuje i Doc. MUDr. J. J., CSc., ve svém posudku ze dne 4. 4. 2002, založeném v témže spisu, který uvádí, že z uvedené doby byl žalobce od 1. 11. 2001 do 2. 11. 2001 hospitalizován na ortopedicko-traumatologickém oddělení Nemocnice K., jinak byl podle obsahu obou posudků léčen ambulantně. Za této situace nepovažuje Nejvyšší správní soud výtku žalobce, že senát poradní komise jednal bez jeho přítomnosti za důvodnou. Podle ust. § 45 odst. 4 vyhl. č. 161/2000 Sb. odvolatel je přizván k jednání senátu vždy, pokud o to požádá. Protože žalobce v daném případě sice o svou přítomnost u jednání senátu požádal, ale později dal najevo, že se ho nezúčastní – nemůže zúčastnit, protože by tím narušil svůj léčebný režim, mohl senát poradní komise jednat neveřejně ve smyslu ust. § 45 odst. 5 věta první vyhl. č. 161/2000 Sb. V tomto směru, oproti městskému soudu, nemá Nejvyšší správní soud zato, že se jedná o vadu řízení před žalovaným. Ostatně i městský soud měl zato, že podle něj tato vada řízení za daného stavu dokazování nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí proto, že žalobci byla dána možnost dostatečně se vyjádřit k dopravní nehodě. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2002, č. 55, uvádí, že zamítá podle § 133 odst. 3 zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů, po předchozím projednání v poradní komisi pod č. j. PPR-176/K-PK-2001 odvolání žalobce. Jeho údaje v tomto rozhodnutí jsou v souladu s obsahem správního spisu. Ve svém rozhodnutí žalovaný tedy vyjádřil a žalobce seznámil s tím, že jeho propuštění bylo učiněno po předchozím projednání v poradní komisi – senátu poradní komise. Pokud pak žalovaný v textu – odůvodnění svého rozhodnutí již necituje závěry senátu poradní komise, nečiní to jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Vady řízení před správním orgánem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobcem vytýkané v kasační stížnosti, pro něž měl podle něj městský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit, Nejvyšší správní soud nezjistil.

Dále žalobce uplatnil důvod kasační stížnosti spočívající v tom, že městský soud v důsledku toho, že si nevyžádal spis Okresního soudu v Kutné Hoře sp. zn. 1 T 13/2003 vedený proti němu z důvodu obvinění z trestného činu podle § 158 odst. 1 písm. b) trestního zákona pro zneužívání pravomoci veřejného činitele, pak se naprosto chybně v napadeném rozsudku pokoušel hodnotit jeho jednání po dopravní nehodě, neboť neměl k dispozici objektivní dostupné důkazy a vycházel jen z účelových tvrzení žalovaného. Namítal, že v uvedeném spisu jsou založeny znalecké posudky, dva z oboru psychiatrie, po jednom z neurologie, traumatologie a soudního lékařství a všichni znalci, podle něj, shodně konstatují, že při dopravní nehodě utrpěl těžkou mozkovou komocí, která zásadním způsobem ovlivnila jeho jednání po dopravní nehodě. Nejvyšší správní soud si vyžádal spis Okresního soudu v Kutné Hoře sp. zn. 6 T 66/2003, tento spis byl dříve veden pod sp. zn. 1 T 13/2003 a z něho zjistil, že rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 T 66/2003 – 637 byl žalobce plk. M. T., nar. 26. 2. 1954 v K., trvale bytem K., T. 903,

uznán spácháním trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. b) trestního zákona, proto, že jako veřejný činitel v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch překročil svou pravomoc tím, že jako ředitel OŘ PČR K. dne 19. 10. 2001 kolem 19 hod. v obci B., okres K., při řízení služebního vozidla Octavia, ve směru od K. H. na P., na silnici I. třídy, č. 02 v kilometrovníku 52,3, po projetí levotočivé zatáčky vjel do protisměru a u domu č. p. 12 levou přední částí vozidla narazil do zdi a sloupu veřejného osvětlení, poškozením krytu osvětlení způsobil OÚ B. škodu ve výši 7672 Kč, poškozením přední části vozidla Octavia způsobil Ministerstvu vnitra škodu ve výši 61 400 Kč, o této své dopravní nehodě neinformoval ani operačního důstojníka OŘ PČR Kolín, ani svého přímého nadřízeného, i když mu to ukládá čl. 23 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 25 z 1. 3. 2001, po příjezdu pracovníků RZS Kolín odmítal uvést své jméno, po příjezdu hlídky OOP Kouřim na místo, hlídce nařídil z místa odjet, tím zabránil provedení prvotních a neodkladných úkonů, zejména orientační dechové zkoušky na alkohol a příjezdu SDN OŘ PČR Kutná Hora, která měla dopravní nehodu vyšetřovat, jak vyplývá z čl. 10 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 25 z 1. 3. 2001 a z rozkazu ředitele Správy Stč. kraje č. 28 z 5. 4. 2001, před příjezdem SDN PČR Kolín havarované vozidlo nechal z místa odvést a sám místo dopravní nehody opustil, vše v úmyslu, aby tato nehoda nebyla vyšetřována. Za to mu byl uložen trest podle § 158 odst. 1 tr. zák. v trvání 10 měsíců a podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zákona mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 10. 2004, č. j. 13 To 295/2004 – 708 tak, že jeho odvolání dle § 256 trestního řádu zamítl. V obsahu citovaného spisu se nacházejí znalecké posudky z nichž soudy v uvedeném řízení vycházely. Jedná se o znalecký posudek znalce Doc. MUDr. P. K., CSc. ze dne 20. 7. 2002 (č. l. 264 až 271 cit. spisu), znalecký posudek znalce Prof. MUDr. J. R., DrSc. ze dne 27. 11. 2002 (č. l. 277 – 290 cit. spisu), znalecký posudek Doc. MUDr. Z. S., CSc. ze dne 25. 11. 2002 (č. l. 292 – 298 cit. spisu), žalobcem předložené listiny, posudky Doc. MUDr. J. J., CSc. ze dne 4. 4. 2002 (č. l. 340 – 344 cit. spisu) a MUDr. L. Ž. ze dne 22. 4. 2002 (č. l. 346 – 351 cit. spisu), žalobcem předloženou listinu – posudek Doc. MUDr. K. H., CSc. ze dne 13. 11. 2002 (č. l. 354 – 386 cit. spisu). U jednání dne 31. 3. 2004 Okresní soud v Kutné Hoře vyslechl ještě znalce Doc. MUDr. P. K., CSc. a znalce Prof. MUDr. J. R., CSc.

Rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, učiněným v řízení podle trestního řádu je soud jednajícím ve správním soudnictví vázán (§ 52 odst. 2 s. ř. s.). V řízení vedeném pod sp. zn. 6 T 66/2003 Okresního soudu v Kutné Hoře nebyly zjištěny jiné skutečnosti, než z kterých vycházely správní orgány a městský soud v této právní věci. Výtka žalobce ve vztahu k nim v tomto směru se ukázala být zcela lichou.

Za této situace považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce za nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a měl by proto právo na náhradu nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s. Protože žalovaný jednak náhradu nákladů řízení neúčtoval a jednak podle obsahu mu prokazatelně náklady v tomto stádiu řízení nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 2. 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu